

Adijo, žalost

Nihil Obstat, 8. marec 2010
M. DUPUY

Imprimatur, 8. marec 2010
M. VIDAL

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.133.1-93-32

BONNEWIJN, Olivier

Adijo, žalost / Olivier Bonnewijn ; [ilustracije] Amandine Wan-
ert ; [prevod Jana Pinterič]. - Ljubljana : Emanuel, 2012. - (Zbirka
Dogodivščine Pepija in Tinkare)

Prevod dela: Bye bye tristesse

ISBN 978-961-93317-4-3

263600896

Olivier Bonnewijn - Amandine Wanert

DOGODIVŠČINE PEPIJA IN TINKARE

Adijo, žalost

založba **EMANUEL**

Prvo poglavje **Sivina**

Nekega deževnega septembrskega ponedeljka se je Tinkara vračala iz šole. Pri hoji si je pomagala z berglami. Desno nogo je imela v mavcu, ker je nesrečno padla in si jo poškodovala. Na Otroški ulici ni bilo nikogar drugega, samo ona je šepala s šolsko torbo na ramenih. Pepi, njen brat dvojček, je ostal v učilnici, da bi dokončal domačo nalogo. Lučka, njuna mala

sestrica, je ostala z njim, Tobi pa je bil v vrtcu. Tinkara je, utrujena, prispela na cilj. Obrnila je ključ v ključavnici in odrinila vrata. V hiši ni bilo nikogar. Mama pride iz službe po šesti uri zvečer. Oče trenutno dela v tujini in se vrača domov le ob koncu tedna. Utrujena deklica je kar na vhodu odvrгла torbo. Napotila se je v kuhinjo, odprla hladilnik in se polastila sivega ostanka čokoladne kreme. Potem se je sesedla pred televizor, čeprav sta ji starša strogo omejevala gledanje televizije. Na sporedu je bila strastna nadaljevanka *Nevada Dreams*, v kateri so nastopali tudi konji, temu pa so sledile risanke. Da bi šla ponovit francoščino? In se na pamet naučila osem angleških besed? »Mogoče pozneje, če bom imela čas,« si je rekla in se našobila.

Nevada Dreams je bila napeta zgodba o Barbari, ki se je zaljubila v trenerja divjih konj. On pa se ni

prav nič menil zanjo. Po prostranih prerijah je raje galopiral v družbi drugega dekleta po imenu Suzi. Tinkara si je zasanjana predstavljala samo sebe ob tem ponosnem jezdecu. Na žalost ga je lahko gledala le v sivi barvi, prav tako kot čistokrvnega konja, katerega je jahal, ter veličastne pokrajine, ki so bežale mimo njiju. Že štirinajst dni je namreč

bolehala za zelo nenavadno boleznijo. Vse je videla v sivih barvah. Zelene tapete v njeni sobi? Sive! Oranžna preproga in rumen vzglavnik z zvezdicami? Siva! Jesensko nebo, ki se je videlo skozi okno? Sivo! Bluza, ki jo je danes nosila njena mami? Siva! Plakati konjev? Vsi sivi, brezupno sivi!

